

DVA NÁSLEDNÍCI, JEDNA KORUNA!

PROKLETÝ TRŮN

OD AUTORKY BESTSELLEROVÉ SÉRIE UNIVERZITA VÝJIMEČNÝCH
JOELLE CHARBONNEAU

FRAGMENT

Prokletý trůn

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Joelle Charbonneau
Prokletý trůn

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PROKLETÝ TRŮN

JOELLE CHARBONNEAU

FRAGMENT

Joelle Charbonneau

Prokletý trůn

Published by arrangement with HarperCollins Children's Book,
a division of HarperCollins Publishers.

Poprvé vydalo v roce 2017 nakladatelství HarperTeen, imprint of HarperCollins
Publishers, 195, Broadway, New York, New York 100073

ISBN 978-0-06-245384-6

Z anglického originálu *Dividing Eden* přeložila Alžběta Kalinová.

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,

číslo publikace 34628

Odpovědná redaktorka Ilona Sedláčková

Technická redaktorka Daruše Singerová

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Petra Krušbeská

1. vydání

www.fragment.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

FRAGMENT

Translation © Alžběta Kalinová, 2018

Copyright © 2017 by HarperCollins Publishers

ISBN 978-80-253-3898-8

ISBN 978-80-253-3967-1 (1. zveřejnění)

1.

Svoboda je jen mýtus.

Carysin bratr Andreas to viděl jinak. Zastával názor, že člověk se může cítit svobodný, i když ho ze všech stran obklopují zdi.

Byli dvojčata a Carys ho měla ráda, ale v tomhle se podle ní mýlil. Svoboda je jen fata morgána. Jen si s lidmi pohrává, slibuje modré z nebe, neustále, přímo před očima, a přitom jí nikdy nelze dosáhnout.

Ještě když byli malí, Andreas rád poukazoval na ženy, které nosily košíky s chleby přes náměstí, nebo na děti běžných občanů, které se spolu honily, až úzké uličky zvonily jejich smíchem. Všichni byli obklopeni zdmi, a přesto se cítili šťastni. Ty zdi je držely v bezpečí. Dávaly jim pocit síly a jistoty. Andreas tvrdil, že právě to je svoboda.

Vysedávali spolu na hradbách, on kreslival další a další návrhy nového větrného mlýna a ona pozorovala cvičení stráží, aby pak mohla Andreasovi radit, jak zlepšit bojové dovednosti.

Ti, kteří žili ve městě pod Větrným palácem, nechápali, že nebezpečí může mít mnoho podob. Nejenom podobu tmy, zimy nebo žarlistů, kteří v chladných měsících vyráželi na lov. Taková nebezpečí

byla zjevná. Šlo je předvídat. Šlo nad nimi zvítězit. Obří šedé kameny tyčící se po obvodu celého města je držely v bezpečné vzdálenosti. A bílé kameny obepínající palác vysoko na náhorní plošině zabezpečovaly mocné a jejich chráněnce ještě víc. Všechny ty hradby však fungovaly jako dvojsečná zbraň. Ačkoli je bránily před vnějšími hrozbami, držely uvnitř ty, kvůli kterým Carys toužila po úplně jiném životě. Po životě, v němž by nemusela skrývat, kým skutečně je.

Položila ruku na Strom ctností, sklonila hlavu a předstírala, že ho žádá o nějaké požehnání, jak to dívky běžně dělávaly, když zatoužily po manželovi nebo po dítěti nebo třeba po nové stuze do vlasů.

Husy. Myslely, že ten strom je stejně jako hradby znakem bezpečí a požehnání. Carys prostě nechápala, jak si někdo může spojovat upomínku masakru jednoho celého královského rodu s něčím pozitivním. Ale faktem bylo, že jediný, kdo se v Edenu mohl obávat podobného osudu, byla právě jen a jen její rodina. Úhel pohledu hraje ve všem klíčovou roli.

Když si odbyla přihloupou povinnost k ženství, obrátila se ke královským strážím. „Tak pojd’me.“

Cestou hleděla přímo vpřed, aniž by pohledem zabloudila doprava nebo doleva. Aniž by se jím třeba jen otřela o ty, kteří se jí klaněli, když pocházela kolem.

Ulice, po nichž kráčela, měly být brzy vydlážděny bíle, aby ladiily se zdmi paláce. Tak zněl příkaz jejího otce. Říkal, že to bude symbol toho, že i obyvatelé města jsou stejně ctnostní jako ti, kteří žijí v paláci. Trval na tom, že práce začnou hned, jakmile skončí válka. Carys předpokládala, že rada starších si nějak poradí i s tím, aby sněhobílou dlažbu neznečišťovaly koňské koblihy. Případný úkol pro lidi, kteří v sobě mají zhruba stejně ctnosti jako zvířecí výkaly.

Pak zahlédla cíl své cesty – krejčovství na západním náměstí – a přidala do kroku. „Počkejte venku,“ poručila strážím, když otevřela dveře.

„Jak dlouho se zdržíte, Vaše Výsosti?“ zeptal se jí ten pihovatý.

Carys ho probodla očima a drahnou chvílí na něj jen mlčky hleděla. Dívala se, jak rudne, až se zdálo, že mu ty pihy snad vyskočí z tváře. Carys tak na lidi působila. Snad by ji to i bavilo, kdyby nebylo tak zjevné, jak mizerně se ten voják asi cítí.

Odpověděla mu, teprve když se mu roztřáslы ruce. „Zdržím se přesně tak dlouho, jak budu potřebovat, ani o vteřinu déle. A pokud se mě ještě někdy budete vyptávat, postarám se, aby vás váš velící důstojník poučil o tom, jak důležité je umět držet jazyk za zuby.“

„Samozřejmě, Vaše Výsosti.“ Strážný polkl knedlík v krku a sklopil zrak. „Omlouvám se, pokud jsem vás nějak urazil, Výsosti.“

Ta odpověď byla jen začátek. A kdyby Carys byla svou matkou, znamenala by i jeho konec. Ale ona svou matkou nebyla. Mohla jen doufat, že si ten pihovatý muž tuhle chvílí dobře zapamatuje. Pokud se z toho ponížení poučí, bude mít šanci, že za bílými zdmi paláce přežije. Pokud ne, bude to už jen a jen jeho vina.

Carys si nadzvedla sukni, vešla do krejčovského krámků a zavřela za sebou poslední sluneční paprsky toho dne. Jakmile za ní dveře zapadly, zaslechla známý hlas. „Vítejte, princezno Carys. Už jsme vás očekávali.“

Carys se usmála. Vřelý pozdrav a teplo sálající z ohně v krbu u protější stěny kamenného domu ji hned uvolnily. Těsně u ohně se choulilo velké klubko hnědých chlupů. Když vešla, otevřelo oči, dvakrát zamrkalo a pak zase usnulo. Od koček nelze čekat žádné poklony nebo pukrlata. Kočky nemají žádné nepřátele, kterým by se měly mstít, nepotřebují hromadit moc ani bránit rodinné zájmy, tudíž se nemusejí lisat do ničí přízně. Kde zrovna kočky přišly k takovému štěstí?

Usmála se na vyzáblého staříka, který jí sahal jen asi ke špičce nosu, i když se úplně narovnal. Jeho vrásky se jí zdály snad ještě hlubší než posledně. Války činily život v Zahradním městě těžším.

„Goodmane Marcusi, díky, že jste mou objednávku vyřídili tak rychle.“

Vtom se na schodech ozval dupot. Oba se otočili. Carys se skoro ani nestačila připravit a Larkin už jí padla do náručí a pevně ji objala.

„Dcero,“ pokáral ji stroze Goodman Marcus. „Zapomínáš se. Už nejste děti.“

„Škoda. Když jsme byly malé, byly jsme roztomilé jako dva andílci. Nebo ne, Vaše Výsosti?“ Larkin ji pustila, pohodila dlouhou hustou hřívou černých vlasů a zasmála se tím smíchem, kterým se Carys tak často toužila umět smát.

„Členové královské rodiny musí být v první řadě ctihodní,“ odpověděla jí s předstíranou upřímností. „Což znamená, že se chováme až příliš upjatě na to, abychom mohli být roztomilí.“

„Jsem si jistá, že toho dne, kdy jste spadla do té hromady hnoje, jste působila velice ctihodně, Vaše Výsosti,“ uchichtla se Larkin a vysekla Carys hlubokou poklonou.

Carys se rozesmála. Jinak to nešlo. „Nespadla bych do ní, kdybys mě do ní nestrčila.“

„Já jsem nechtěla strčit *vás*,“ bránila se Larkin. „Měla jsem v úmyslu zasáhnout prince Andrease, který si to zasloužil. A vy, princezno, jste se mi jen připletla do cesty.“

Goodman Marcus jen zvedl oči v sloup jako vždycky, když jeho dcera dělala skopičiny. Carys si ten pohled dobře pamatovala ještě z dob, kdy s sebou Larkin brával do paláce na zkoušky šatů. Byla příliš živá a měla v sobě příliš energie na to, aby jen pečlivě zapošívala švy a skládala pruhy hedvábí. Většinou si od otce vysloužila políček, načež ji poslal do kouta, kde musela čekat, dokud neskončí. Právě tam ji tehdy Andreas našel a zachránil.

Carys s tou uplakanou dívkou nejdřív odmítala mluvit. I když jí bylo teprve pět, rodiče už jí stačili dokonale vštípit, že cizím lidem je třeba se vyhýbat a že musí chránit bratra před každým, kdo by se

k němu mohl dostat tak blízko, že by odhalil to, co musí zůstat skryto. Už tehdy dobře rozuměla svým povinnostem, jež obnášely jednak zabránit klepům šířícím se Síní ctností, a jednak ničit všechny, kteří by pro zkázu její rodiny byli schopni udělat cokoli.

Ale Andreas na pravidla nikdy moc nedbal. A nikdy neuměl jen tak projít kolem smutného dítěte. Ani teď, ani tehdy. Odmítal nechat tu holku s tmavými vlasy a dolíčky ve tvářích jen tak plakat někde v koutě paláce. Nedal si vůbec říct, byl odhodlaný zachránit Larkin před jejím trestem. Tak začalo jejich přátelství. Ona byla prvním dalším člověkem, kterému Carys kromě Andrease uvěřila. A taky posledním.

Královna se následujících několik měsíců pokaždé mračila, kdykoli na chichotající se Larkin v palácových sálech narazila. Ale v přítomnosti Andrease o nebezpečí, které představovali cizí lidé, nikdy otevřeně nemluvila. Šetřila si to na chvíle, kdy byly s Carys samy. Ujistila ji, že Larkin bude jednoho dne využita proti nim. Nebo že jí někdo ublíží, aby krále a jeho rodinu poškodil. Prikázala Carys, aby se s ní nepřátelila. Tou dobou, co přišla zima, už Andreas našel někoho jiného, kdo potřeboval zachránit, a na nějakou Larkin dávno zapomněl. Carys přísahala, že udělá totéž.

Lhala. Ve srovnání se všemi ostatními to byla jen malá lež. Ale vždycky jí dávala pocit vítězství. A uprostřed války, která se vlekla celý její život, mají i malá vítězství svůj význam.

„Možná bychom se měly raději věnovat mé objednávkě, spíš než abychom tvého otce zlobily dávnou minulostí, Larkin,“ řekla.

„Jistě, Vaše Výsosti,“ zatrylkovala Larkin a rychle udělala pukrle. „Následujte mě.“

Larkin vyběhla po schodech do patra. Když Carys zamířila za ní, Goodman Marcus si odkašlal. „Omlouvám se za chování své dcery, Vaše Výsosti.“

Carys se zastavila nahoře na kamenných schodech. Podívala se dolů na Larkinina otce, který v rukou svíral pruh konopné látky. Svou dceru

miloval. A žil život tak ctnostný, že obyvatelé paláce by si ho nebyli schopni ani představit. „Nemáte se zač omlouvat, Goodmane.“

Pak vešla do dveří naproti schodům. Larkin je za ní zavřela, otočila se, založila si ruce v bok a zamračila se. „Teď, když jsme otce přesvědčily, že jsme pořád jen dvě malé vysmáté holky, co si s ničím nedělají starosti, mi už můžete říct, co se děje. Něco vás trápí.“

„Copak nevíš, že je nepřípustné říct dámě, že se neusmívá zrovna jako sluníčko?“

„Nikdy jste nebyla tradiční dáma.“

A není tohle přesně Carysin hlavní problém? „Matka by tě nechala zavřít do věže, kdyby tě slyšela.“

„Komplimenty mohou mít mnoho tváří, Výsosti. Zejména venku za bílými palácovými zdmi. Dámy jsou nudné. Každý jejich pohyb v každé situaci je předem daný. Vždyť to skoro ani nejsou lidi, bohové jsou mi svědky.“ S těmi slovy došla Larkin k veliké skříni, otevřela ji a Carys spatřila několikery šaty. „Pár posledních nocí jsem strávila nad strojem, abych k nim přidala ty speciální úpravy, které jste chtěla. Zkuste si je.“

Jako první vyndala Larkin ty nejdůležitější šaty.

Carys si nevšímalá Larkininých tázavých pohledů a nechala ji utáhnout korzet co nejtěsněji, jako by si chtěla vyčarovat z vody ženské křivky. Ale i kdyby se Larkin snažila sebevíc, Carys by stejně nikdy nevypadala jako jemná dívka s ženskými křivkami. Na to měla až příliš ostře řezané rysy, navenek i zevnitř. Přesto jí ty šaty padly jako ulité. To by matka ocenila.

Carys však daleko víc zajímalo, jak dopadly úpravy, které po Larkin chtěla. Larkin všechny kapsy vsadila mezi švy, takže si jich nemohl všimnout ani ten, kdo o nich věděl. Šikovná chytrá švadlena.

Carys zajela do kapes rukama a usmála se.

„Extra hluboké, s koženou vložkou a každá i se skrytou pochvou, přesně jak jste chtěla,“ řekla Larkin. Pak na Carys několik dlouhých

vteřin mlčky hleděla. Carys dobře věděla, že její kamarádka čeká na nějaké vysvětlení. Ale žádné jí neposkytla a Larkin ji znala dost dobře na to, aby nenaléhala. Jednoduše jen kývla a přešla ke stolu u okna. A když se ke Carys znovu otočila, svírala v rukách železnou dýku. „Možná by si ji má paní ráda prohlédla.“

„Kdes to vzala?“ sykla na ni Carys a rychle pohledem zkontrolovala dveře.

„Žádný strach, Vaše Výsosti,“ usmála se Larkin. „Patří otci. Už roky ji nepoužil. Pochybuju, že si vůbec pamatuje, kde ji naposledy viděl. Já si na to ale vzpomněla a dospěla jsem k závěru, že zakázka pro princeznu je dostatečným důvodem k tomu, abych si ji vypůjčila. Jakmile odejdete, vrátím ji na její místo v té dávno zapomenuté zaprášené truhle.“

Neměla tak zdobnou rukojeť ani tak ostrou čepel jako ty, které si nechala přes bratra vyrobit před dvěma lety. Žádná princezna si nemůže u palácového kováře objednat zbraň sama. Tedy pokud nechce, aby se o tom dozvěděl zbytek dvora a Rada starších a aby se jí začali vyptávat. Otázky jsou to poslední, co by Carys nebo její bratr potřebovali.

Carys sáhla do kapsy se skrytou pochvou, otevřela ji a zkusila do ní dýku zasunout a znovu vytasit. Při prvních třech pokusech pokaždé zavadila o látku. Ale napočtvrté jí to už šlo jako po másle. Ještě tak hodina trénování a bude umět zbraň vytasit a použít rychle i účinně. Díky tomu vědomí se jí aspoň trochu uvolnil sevřený žaludek. Stahoval se jí víc a víc už několik týdnů, jako by ji chtěl před něčím varovat. Když se o tom zmínila Andreasovi, řekl jí, že akorát slyší trávu růst, že nemá hledat problémy tam, kde žádné nejsou.

Možná je vážně trochu paranoidní, ale stejně má své zbraně nejraději hned po ruce. Vzhledem k tomu, jak málo toho může sama ovlivnit, je dobré vědět, že tohle je plně v její moci a že o jejím tajemství neví nikdo, dokonce ani její vlastní bratr. Aby dívka v bílém paláci přežila, potřebuje toho umět udržet v tajnosti co nejvíc.

Pak koutkem oka zahlédla, jak Larkin zažehává v malém krbu delší větvíčku. Jakmile vzplála, začala s ní zapalovat v místnosti svíčky, aby z ní vyhnala prodlužující se stíny.

„Je nějaký důvod, proč prostě nerozsvítíš stropní lampu?“ zeptala se jí Carys. Každý podnik ve městě měl přidělený určité množství elektřiny, kterou vyráběly větrné mlýny umístěné na palácových věžích. Sedm velkých turbín představujících sedm hlavních ctností, kterých si království cenilo, a vliv těch, kteří zmíněnými ctnostmi vládli.

Vliv. Má tolik podob. Třeba právě podobu rozsvícených světél. Vody tekoucí z kohoutku. Povyšování běžných lidí na vyšší pozice. Rozhodování o jejich životě a smrti. A v Edenu má moc ten, kdo ovládá vítr.

„Světlo svíček není tak ostré jako to z lampy.“ Larkin se podívala k oknu, zapálila poslední plamínek a hodila hořící větvíčku do krbu. „Přesuneme se k dalším šatům, Vaše Výsosti?“

„O čem nevím, Larkin?“ zeptala se Carys kamarádky, která už zamířila ke skříni. Larkin totiž vždycky měnila téma hovoru, když něco skrývala. Pokud uhýbala pohledem, znamenalo to, že tají něco vážného. A tentokrát stála ke Carys dokonce zády. „No tak, Larkin, řekni mi to. Copak je se světlem něco v nepořádku?“

Larkin si povzddechla a otočila se k ní. „Lidé říkají, že vítr poslední týdny nefouká tak silně, jak by měl, Výsosti. A že proto není dost elektřiny. Řekněme, že ty výpadky způsobily určité napětí.“

V souvislosti s královskými poddanými zní slovo napětí vždycky výstražně. Jakmile zavládne napětí, následují potíže.

Carys přešla k oknu a podívala se na palácové větrné mlýny. Jejich mohutné obrysy se tyčily nad bílými zdmi paláce na pozadí šedící se oblohy. Zvuk otáčení jejich turbín k životu v Zahradním městě neodmyslitelně patřil. I teď je Carys slyšela. Že by se lopatky otáčely pomaleji než v minulosti? Andreas by to poznal. Udělal si ze studia mlýnů a elektřiny, jež vyráběly, životní poslání. I na orbital, velké světlo posazené vysoko nad nejvyšší palácovou věží, použili jeho návrhy. To světlo

mělo symbolicky vítat všechny, kteří si přáli využít své nadání ve službách království, a jeho záře měla slibovat bezpečí, protože to, co se skrývalo v temnotách, nemohlo nikdy zvítězit, dokud svítilo světlo napájené ctnostmi triumfujícími nad zlem.

Andreas při stavbě nejnovějšího orbitalu pomáhal, ale dokonce i on věděl, že ani to nejjasnější světlo nedokáže zahnat tmu úplně. I kdyby bylo sebevětší a větrné mlýny se otáčely seberycheji.

Andreas by určitě věděl, jestli je s dodávkami elektřiny nějaký problém. Ale bez jeho vědomostí mohla Carys říct jen tolik, že chodby a společenské sály v paláci jsou osvětleny stejně jako dřív. Ne že by na tom záleželo. Výpadky proudu by v paláci nezpůsobily žádné vážnější potíže. Ovšem dole ve městě by vedly k daleko větším problémům.

„Kde je to napětí největší?“ Carys se od okna opět odvrátila a dlouhá sukně jejích šatů zašustila.

„Několik mlynářů vyjádřilo určité obavy, ale otec jim věnoval část našeho přídelu elektřiny. To utišilo ty nejhlasitější stížnosti.“ Larkin pomohla Carys vysvléknout plesové šaty a obléct si další. „Ale lidé si šuškájí dál a ta jejich šeptanda je den ode dne hlasitější.“

„Co si šeptají?“

Larkin se kousla do rtu a povzdechla si. „Šeptají si, že se blíží zima. Že dny už se krátí a žarlisti už se brzy probudí ze spánku a začnou lovit, pokud už se nevzbudili. Lidé přinášejí oběti do starého chrámu, aby vítr foukal dál. Zvlášť teď, když máme tak málo strážných, kteří by bránili hradby, kdyby došlo k nějakému útoku.“

„Myslela jsem, že většina lidí se svatyni vyhýbá.“ Nařídili ji postavit první proroci, aby lidé měli nějaké místo, kde by mohli bohy žádat o pomoc v těžkých časech. Což také dělali, až do doby před pěti lety. Tehdy se nad palácem rozbouřila větrná smršť. Ačkoli ji prorok dokázal zahnat zpět do hor, varoval, že hurikán byl odpovědí bohů na nějakou lehkovážnou prosbu vyřčenou na posvátné půdě. Od té doby tam běžní lidé nechodili a do lesíka na okraji města přicházeli jen ti nejzoufalejší.

„Taky že ano, Výsosti,“ povzdechla si zase Larkin. „Jenže to platilo dřív, dokud byl ještě naživu starý prorok a město mělo dostatek větrné elektřiny. Nová prorokyně je sice krásná, lidé si však nejsou jisti, jak může někdo, kdo vypadá, jako že ho každou chvíli musí vítr někam odfouknout, vítr ovládat. Ti, kteří chodí do svatyně, říkají, že tam prosí za její sílu.“

„A ti, kteří tam nechodí? Co říkají ti?“

„Ti říkají, že vaše rodina a rada starších nás všechny uvrhla do nebezpečí, když ustanovila lady Imogen novou prorokyní Edenu. Nejsou si jisti, že vaší rodině sejde na našem bezpečí.“

Carys ztuhla. „Mluví o Bastianech?“

„Ne ti, které jsem slyšela,“ ujistila ji Larkin. „Z nového proroka budou lidé vždycky nervózní, zvlášť když je před námi její první zima. Ale ti, se kterými jsem mluvila, věří, že princ Micah udrží království v bezpečí. Vědí, že by si lady Imogen nebral za ženu, kdyby si nebyl jist jejími schopnostmi. Jakmile se vezmou a zima odezní, všechno se zas uklidní.“

Carys se přinutila k úsměvu. „Určitě máš pravdu. Moc si tvého názoru cením.“

Larkin jí pohlédla do očí. „Ale pokud by vám to nevadilo, Výsosti, ráda bych věděla, co si o naší nové prorokyni myslíte vy. Tady ve městě o ní víme jen to, že je krásná a mladá.“

Carys se v mihotavém světle svící převlékla do dalších šatů. Aniž by se na Larkin podívala, představila si tmavé oči nové prorokyně, která procházela palácem jako duch, a přesto jako by všude byla a všechno viděla.

„No... je chytrá,“ odpověděla po pravdě. Při těch vzácných příležitostech, kdy Imogen mluvila o něčem jiném než o větru nebo o hvězdách, bylo zjevné, že její budoucí švagrová má hluboké znalosti o dějinách království i o vnitřním chodu paláce.

„Taky je oddaná svojí práci,“ dodala Carys. Od té doby, co byla

před šesti měsíci povolána z Cechu ke dvoru, trávila Imogen vždy několik hodin denně na hradbách meditací nebo rozhovory s mistry, kteří měli na starosti větrné mlýny.

„Můj otec i rada starších jsou přesvědčeni, že lady Imogen má velkou moc.“

„Já se ale neptala na to, co si myslí *oni*, Výsosti,“ připomněla jí Larkin a zašněrovala jí hnědobílé šaty. „Chtěla jsem znát *váš* názor.“

Carys jen pokrčila rameny a podívala se do zrcadla. V tlumeném světle svíček vypadaly její dlouhé plavé vlasy jako by byly stříbrné. „Nestrávila jsem s Imogen dost času na to, abych ji nějak líp poznala.“ Nebo aby jí uvěřila.

„Co Andreas? Taký s ní nestrávil dost času?“

Carys probodla kamarádku pohledem. „Proč se ptáš na Andrease? Copak se o nich dvou ve městě něco šušká?“

Andreas byl svým studiem větrných mlýnů proslulý skoro stejně jako svým *druhým* koníčkem.

Larkin o krok couvla. „Nechtěla jsem vás urazit, Výsosti. O princí Andreasovi a lady Imogen se nic neproslýchá. Lidé si povídají jen o tom, jak rychle dokázala princí Micahovi učarovat.“

Carys si oddechla. O jejím bratrovi se vědělo, že co se krásných žen týče, nemá velké zábrany. Navíc mnoho z dotyčných žen mělo snad ještě menší zábrany než on. Ačkoli stála za bratrem, jak mohla, existovaly věci, před kterými ho uchránit nedokázala. A zejména ho neuměla uchránit před ním samotným.

Zdálo se, jako by k tomu Larkin chtěla ještě něco říct, ale pak jen zavrtěla hlavou a místo toho se začala ptát na detaily blížící se svatby. Carys byla za změnu tématu vděčná a ráda se rozpovídala o ceremoniích, plesech a turnajích, jež budou na počest nového královského páru ve světle edenského orbitalu uspořádány. Vzhledem k blížící se zimě a výdajům na válku navrhovala rada starších zorganizovat oslavu jen pro obyvatele paláce. Jejich otec s tím souhlasil, ale Micah to odmítl s tím,

že nedostatek typické zábavy by všechny popudil a poddaní by mohli začít spekulovat o tom, jestli náhodou rada starších korunního prince a jeho vyvolenou nějak málo nepodporuje a jestli by náhodou neviděla na trůně raději nějakého z následníků vyhnaného rodu Bastianů.

Carys obavám svého staršího bratra dobře rozuměla. K dalším bojům o trůn by mohly klidně vést jen takové řeči, zvlášť když počty stráží neustále snižuje zuričí válka. Takže si počkala, až bude s bratrem o samotě v jeho komnatách, a vyložila mu svůj plán na obohacení klasičtých oslav.

„Musíš otci říct, že tě kontaktovali lidé, kteří jsou si jisti tím, že skromné oslavy znamenají, že ve válce prohráváme. Řekni pár svým přátelům, aby mu potvrdili, že od svých otců slyšeli, že nezvykle malé oslavy svatby jsou signálem k tomu, že lidé na nejvyšších místech mají začít prchat z města.“

„Ty bys chtěla, aby si lidé mysleli, že prohráváme válku?“

„Ne.“ To si beztak mysleli všichni. „Chtěla bych, aby otec uvěřil, že vlašný projev jeho radosti z vaší svatby bude pro lid signálem, že Eden prohrává. Pak bude muset spolu s radou nechat připravit oslavy, jaké jsme tu ještě neviděli, aby všem dokázal, že jsme si jisti vítězstvím. A až lidé poznají během svatebního turnaje tvou velkorysost, budou se těšit na tvou vládu. Budou se s tebou na trůně cítit v bezpečí a zároveň si tím získáš i jejich loajalitu.“

Den nato už Carys zaslechla zvěsti o tom, co by asi mohl nedostatek pompézních akcí pro království znamenat, a další den už palác vyhlásil konání turnaje, trhu a plesu, které budou u příležitosti svatby uspořádány. Téměř ihned pak započaly práce na zbudování překážek umístěných na turnajovém poli asi dvě míle za hradbami Zahradního města. Měly být hotovy do Micahova a otcova návratu z inspekce jižní fronty.

Když vyzkoušely i poslední šaty, slunce už dávno spalo. Zatímco Larkin šla šaty pověsit na ramínka, Carys přešla k oknu a zahleděla se na nebe. „S koncem podzimu jsou dny tak krátké.“

„Všichni rolníci věří, že letos nás čeká víc sněhu než obvykle. Pokud mají pravdu, lidé budou dvojnásob vděční za vzpomínku na bujaré svatební veselí. Aspoň si budou mít o čem povídat, když bude venku příliš chladno nebo nebezpečno na vycházení.“ S těmi slovy Larkin zavřela skříň a otočila se ke Carys. „Přála bych si tady být a všechno to vidět.“

„Svatba bude za pět týdnů,“ řekla Carys. „To už budete s otcem určitě zase zpátky. Není už příliš pozdě na to, abyste vyjžděli za prací za hranice města?“ Um Goodman Marcuse byl vyhlášený po celém Edenu a Larkin, která byla už stejně zručná jako on, ho na jeho obchodních cestách doprovázela. Carys jim záviděla jejich blízkost a svou bodu dělat si, co chtějí, aniž by se museli mít v jednom kuse na pozoru. Ale Goodman Marcus se v zimních měsících nikam daleko nevydával. Což bylo moudré. Počty nelítostných žarlistů rok od roku rostly a zima byla jejich loveckou sezonou.

Larkin se usmála. „*Bude* už příliš pozdě na dlouhé výjezdy, ale ne na cestu do mého nového domova.“

Carys jako by se zastavilo srdce.

„Do nového domova?“

Larkin sklopila zrak. „Nevěděla jsem, jak vám to říct. Někoho jsem poznala. Jmenuje se Zylan. Je to obchodník s kožešinami. Jeho rodina žije v Acetii, ve stínu Citadely. No a...“ zvedla oči a plaše se usmála, „já se s ním zasnoubila.“

„Zasnoubila? Ty se stěhuješ?“ Krom Andrease byla Larkin jejím jediným skutečným přítelem. A teď má odjet do Acetie. Do regionu, který je od palácového orbitalu nejvzdálenější. Aby se vdala a žila si vlastní život. Život, jenž bude obnášet povinnosti, které si vybere sama, ne ty, které jí vnutí původ a okolnosti. Život, který už nebude plný lidí lačících po moci.

„A je to tvoje vlastní přání?“ Všechno v Carysině nitru vřelo. Oheň v krbu i plamínky svíce se dál mihotaly. „Pokud tvůj otec trvá na tom,

že se máš vdát, mohla bych se za tebe přimluvit. Vysvětlit mu, že jsi ještě mladá a raději bys počkala.“

„Jsem o čtyři měsíce starší než vy, Výsosti. A Zylan je dobrý muž. Prý věděl, že se vezmeme, od první chvíle, kdy mě spatřil. Záleží mu na mně.“

„Jistě.“ Carys musela potlačit slzy. Pláč, který patřil mezi slabosti, si nemohla dovolit. Dokonce ani před kamarádkou ne. „Jsi jedna z nejlepších, které jsem kdy poznala. Nezasloužil by si tě, kdyby to neviděl. Kdy máte svatbu?“

„O zimním slunovratu. Do té doby budu žít s rodinou jeho sestry. Podle otce bychom se měli co nejdřív vypravit na cestu, protože dny už se začínají krátit. Říká, že je dobře, že budeme mít se Zylanem pár týdnů na to, abychom se líp poznali. Myslím, že tajně doufá, že si to s tou svatbou rozmyslím, aby si nemusel vařit sám.“

„Ale to ty neuděláš.“ Jakmile se Larkin jednou pro něco rozhodla, jen zřídka kdy měnila názor. A jakmile někomu věnovala své stálé srdce, nikdy by to už nevzala zpět. To jí za ty roky už mockrát dokázala.

Larkin položila Carys ruku na rameno. „Vím, že až ho poznáte, pochopíte, proč musím jít. Taky si ho zamilujete.“

Možná. Ale taky ho bude už navždycky nenávidět za to, že ji připravil o kamarádku.

Nikdy po ničem netoužila víc než teď po tom, aby se mohla i ona vypravit do Acetie a jít Larkin na svatbu. To ale nejde. Lidem by připadalo divné, kdyby odjela z města. Uvědomili by si, jak důležitá pro ni Larkin je. Jejím svatebním darem pro Larkin bude muset být to, že ji nechá jít, aniž by ji ohrozila tím, že ji bude pronásledovat temnota. Možná pak Larkin bude moci být svobodná za ně za obě.

„Doufám, že povane silný vítr, který bude řídit tvoje kroky. Ale budeš mi moc chybět.“ Carys kamarádku objala a přála si, aby z toho dokázala mít radost. Jenže v srdci cítila jen prázdnotu.

„Kdybyste tak *mohla* jet se mnou,“ povzdychla si Larkin s úsměvem,

který neskryl její slzy. „Jen pomyslete na to, jaké potíže bychom společně mohly způsobit.“

Carys si dovolila se nad tím na minutku zamyslet. Nad tím, že by konečně mohla být sama sebou a využívat svých schopností, aniž by ji někdo neustále soudil. Jaké by asi bylo konečně dělat to, co by chtěla *sama*, ne jen to, co jí přikazuje povinnost? Kým by pak asi byla?

Zjistit to si přála nejvíc ze všeho na světě. „Nemyslím si, že svět je připravený na potíže, které bychom společně dovedly způsobit,“ řekla místo pravdy.

Larkin se na ni posmutněle usmála. „Snad se to někdy změní. Člověk nikdy neví, jaký vítr začne vát, Výsosti.“

„Snad,“ řekla Carys, ačkoli věděla své.

Její ctihodný, tolik obdivovaný život je tady, v Zahradním městě. A dokud Andreas potřebuje, aby mu pomáhala skrývat jeho tajemství a držet je všechny v bezpečí, žádné *někdy* nepřichází v úvahu.

2.

„Už to skoro mám,“ řekl Andreas a přesunul váhu na druhou nohu.

Úplně cítil, jak mu hlavní mistr světla dýchá za krk. A ačkoli cítit horký lidský dech na krku mu samo o sobě nevadilo, byl by daleko raději, kdyby patřil někomu, kdo se halí do vůně parfému a obléká sukni, než někomu, kdo zapáchá potem a mastnotou.

Však se už brzy dočkáš, uklidňoval se v duchu, když ve zkrhlých rukách sevřel železné kleště. Mělo ho napadnout vzít si rukavice, ale přes den slunce ještě hřálo, ačkoli foukal čerstvý vítr. Jenže ten teď začal vát daleko silněji a Andreas už se viděl na nějakém pohodlném místě, kde se příjemně zahřeje.

„Ještě jednou tím šroubem otočím a můžeme ty nové prvky otestovat,“ řekl.

Ano. Tak to by bylo. Ale pro jistotu ještě zkusil, jestli by ho nešlo přece jen přitáhnout o kousek víc, než kleště odložil a vstal.

Otřel si dlaně o kalhoty a otočil se k mistru Tridenovi, který čekal v těsné blízkosti základny větrného mlýna, hned vedle ovládacích pák. „Teď už je to vaše, mistře.“

Andreas se opřel o bílé hradby a začal předstírat, že se mu vůbec

netají dech, když mistr Triden znovu nahodil pojistky elektrického obvodu, který Andreas právě pozměnil. Pokud se mu všechno podařilo, pak by do tmavnoucího nebe měly už zářit reflektory na hradbách. A pokud ne... tak by se jeho otec beztak postaral, aby konec té věty Andreas už nikdy neslyšel.

Jsi přece princ, ne nějaká námezdní síla. Tak se tak chovej.

Proč nejsi víc jako tvůj bratr?

Kdybys je v jednom kuse nerušil, mistři světla by s elektřinou na hradbách nikdy neměli takové potíže.

„Funguje to!“ zajásal jeden mladý učeň naklánějící se dolů z hradeb. „Všechna světla svítí! A jasněji než kdy dřív!“

Ostatní učni se hned začali taky radovat a Andreas se vydal od bílé zdi k ovládacímu panelu, u kterého se tísnilo tři mistři světla.

„Tak jak to vypadá?“ zeptal se jich.

Mistr Triden se na něj otočil a usmál se tak, že bylo vidět i jeho zlomený přední zub. „Podle měření dochází na tomhle obvodu k menším ztrátám elektřiny. Příští týden nechám všechny naše lidi sledovat veškerá měření. A pokud bude tenhle obvod i nadále vykazovat nejmenší ztráty, jak si taky myslím, princí Andreasi, začneme postupně nahrazovat i všechny ostatní. S trochou štěstí nedojde v zimě k žádným výpadkům a celé království za to bude moct poděkovat jen a jen vám. Král bude spokojen.“

Andreas si odfrkl. Král je se svým synem, který tráví studiem větrných mlýnů víc času než tím, že by se někde oháněl mečem, spokojen jen velice zřídka. „Myslím, že pokud Zahradní město přečká zimu bez jediného útoku, budeme spokojeni všichni.“

„Rada starších, naše prorokyně i král se v mé následující zprávě o vašem úspěchu jistě dozvědí, stejně jako všichni ostatní ve městě. Vaše usilovná práce na zabezpečení Zahradního města i zbytku Edenu z vás dělá hrdinu o nic menšího, než jakým je princ Micah válčící na bitevním poli.“

Samozřejmě, že nedělá. Andreas má přece být na frontě spolu s Michalem a jejich otcem. Má si získávat zásluhy v boji. A kdyby byla smrt to jediné, čeho by se měl bát, taky že by tam s nimi *byl*. Každopádně. Ovšem možnost, že by tak vyrazil své tajemství, představuje daleko větší hrozbu než smrt.

Mistr Triden se mu poklonil, načež se otočil a začal pokřikovat rozkazy na všechny učně. Na věži tak foukalo, že si Andreas přitáhl kabát co nejtěsněji k tělu. Zamířil k nejbližšímu schodišti. Vál silný a stálý vítr. Teplota klesala. Teď, když dosáhl pracovního úspěchu, chtěl se co nejrychleji dostat na další schůzku, která nejen že se neměla konat někde, kde pomalu mrzlo, ale na které se, pokud mohl brát dotýcnou dámu za slovo, pořádně, ale pořádně zahřeje.

Ovšem přestože venku panoval takový chlad, ještě se před dveřmi vedoucími do věže zastavil a přešel k cimbuří, aby se podíval na město rozkládající se hluboko pod ním. V tuhle denní dobu to vypadalo, že majáky září jen slabě, ale jejich světlo bude hranice města brzy zcela jasně osvětlovat. Právě to světlo drží desítky tisíc lidí dole v bezpečí před hordami žarlistů, kteří se brzy vydají na lov.

Dnes si v práci opravdu nevedl tak špatně.

S úsměvem zapadl dovnitř a seběhl ze schodů. Přemýšlel přitom, jestli bude lepší se před schůzkou se sladkou lady Mirabellou osprchovat, nebo jestli jí bude špína na jeho rukou imponovat. Pak si čichl k podpaží a ihned stočil směr své chůze směrem k palácovému křídlu, kde se nacházely soukromé komnaty členů královské rodiny. Na člověku páchnoucím jako zrezivělý hrnec nemůže být sexy vůbec nic. Rychle se opláchne, převlékne se do čistého a...

„Princi Andreasi,“ ozval se mu najednou za zády známý medový hlas. „Omluvte mě, Vaše Výsosti, ale královna mě poslala, abych vás vyhledala.“

Andreas si povzdechl, obrátil se a věnoval matčině nejoblíbenější dvorní dámě jeden ze svých nejvíc okouzlujících úsměvů. „Lady

Terezo, doufám, že po mně nepátráte jen kvůli mé matce. Protože královna rozhodně není tím důvodem, pro který vás rád vidím.“

Šaty lady Terezy zdůrazňovaly její oblé boky. A hluboký dekolt mu dal nahlédnout do tajů jejích dalších předností. Od té doby, co se mladá vdova před dvěma měsíci zjevila u dvora, úspěšně odrážela veškeré jeho pokusy. Dokonce odmítla i jeho nabídku, že ji vezme na soukromou podrobnou prohlídku městského orbitalu. Nejdřív ho to pěkně štválo. Ale na druhou stranu musel připustit, že její odmítání bylo neotřelou změnou typického sledu událostí. Díky svému původu zpravidla nemusel své trofeje nijak zvlášť dobývat.

„Jsem tu na žádost královny, Vaše Výsosti. Vaše matka s vámi potřebuje mluvit,“ oznámila mu, sklopila zrak a decentně se uklonila.

„A prozradila vám o čem?“

Lady Tereza zavrtěla hlavou. „Říkala jen, že je to urgentní.“

Jenže královna vnímá jako urgentní třeba i potřebu rozebrat s ním jeho snídaňové menu. Chraň Bůh, aby vynechal nějaké jídlo a byl kvůli tomu pak lehkomyšlný.

„Řekněte matce, že jste hledala úplně všude a že po mně v paláci není ani památky.“

Lady Tereza na něj vykulila své modré oči. „Přejete si, abych *lhala*?“

Ano. Ženám se líbilo daleko víc, když jim neříkal pravdu. „Copak bych po vás mohl chtít, abyste kvůli mně zradila své svědomí?“ zavrtěl žertovně hlavou. Lady Terezu to zjevně aspoň trochu pobavilo, tak rychle přidal ještě úsměv. „Když se teď na chvíli otočíte a já nečekaně zmizím, budete se moct za mou matkou vrátit a říct jí čistou pravdu.“

Tereza se jeho slovům tlumeně zasmála. „Vy si nemyslíte, že to prohlédne?“

„Samozřejmě, že to prohlédne. Taky bude předpokládat, že jsem využil šarmu, který mi vštípila, k tomu, abych vás navedl. Ale věřte mi, královna vás nepotrestá za něco, co je v podstatě jen a jen její chyba.“

„Vy jste nenapravitelný, Vaše Výsosti.“

Andreas přistoupil k ní a ztišil hlas, takže se k němu musela naklonit blíž, aby ho slyšela. „A vy jste uhrančivá, když se smějete.“

Stáli těsně u sebe. Tak blízko, že se látka jejího rukávu dotýkala jeho košile. „Oba už zijeme s matčinými urgentními záležitostmi dost dlouho na to, abychom věděli, že ať už chce řešit cokoli, může to počkat. A protože po mně právě teď máte pátrat po celém paláci, má matka jistě neočekává, že se hned vrátíte. Takže bychom spolu mohli... strávit trochu času.“ Ten zápach rzi a mastnoty se najednou už nezdál tak nepříjemný.

„A riskovat tím královnin hněv?“

Andreas se usmál a přejel Tereze prstem po ruce. „To, o čem má matka neví, ji přece nemůže rozhněvat.“ Takové kliše, ale všechna taková kliše mají svá opodstatnění. Vzal Terezu za ruku, aby ji na ni políbil. Když mu ji vytrhla, překvapilo ho to.

„Obávám se, že mám jiné plány, Výsosti. Ale ujišťuji vás, že nejprve dám královně vědět, že jsem vám předala její zprávu. Bude vás očekávat.“

S těmi slovy se Tereza otočila a zmizela v chodbě za rohem. Andreasovi nezbylo než si povzdechnout nad ladným pohybem jejích boků a nad tím, jak se přepočítal. Většina dívek v paláci mu byla ráda po vůli. Ale Tereza mezi ně očividně nepatřila. Obdivoval ji. A zároveň proklínal za to, že teď bude muset navštívit matku.

Když zašel za roh, spatřil v dálce před sebou předsedu rady starších, Cestruma. Bělovlasý poradce právě sevřel ve své železné pěsti paži radního Ulricha. Hovořili spolu před vchodem do jednací síně rady. Andreas se rychle zas otočil, nasadil si na hlavu kapuci a zamířil chodbou doleva. Milerád to ke královně vezme oklikou, pokud se díky tomu vyhne předsedovi rady starších.

Ačkoli Cestrumovi vděčí za to, že přesvědčil otce, aby mu dovolil pracovat s mistry světla, není blázen. Žádné rozhodnutí rady starších nevychází z čisté dobroty srdce radních.

Kdyby se věci měly jinak, možná by jednal stejně jako ostatní u dvora, zprostředkovával by různé službičky a štal lidi proti sobě, aby získal moc. Ale jeho tajemství musí zůstat skryto. Tak se rozhodl směřovat svou snahu k tomu, aby všichni věděli, jak málo se král o svého nejmladšího následníka zajímá. Taky mu to všichni uvěřili. Viděli v tom jediné vysvětlení toho, proč princ dnem i nocí pracuje spolu s běžnými zaměstnanci a jejich špinavými nástroji.

Carys tu hru hrála s ním, hlavně kvůli němu, aby si měli lidé o čem povídat, a nedívali se tak příliš pod povrch nebo nezačali klást otázky, na které by nedokázal odpovědět. Od té doby, co mu rada starších pomohla splnit jeho přání pracovat spolu s mistry světla, se Carys bála, že předseda Cestrum začne požadovat nějaké protislužby. Andreas doufal, že se Carys mylí. Být chycený mezi radou starších a otcem, to znělo víc než jen trochu nepříjemně.

Odhodlaný nenarazit už na nikoho jiného, o koho nestál, zahrnul do jedné z bočních chodeb, kterou používalo jen služebnictvo. Sloužící a služebné, jež cestou potkal, se mu klaněli. Do prostor pro sloužící nebyla zavedena elektřina, a tak chodbu osvětlovaly jen pochodně. Král se domníval, že za války není nutné plýtvat zdroji na osvětlení těch částí paláce, do nichž by většinu lordů a dam ani nenapadlo vejít.

„Princi Andreasi.“

Andreas sebou trhl. Ale když toho menšího chlapce s vázou zimních jasmínů v rukách poznal, usmál se. „Maxi! Jak se cítíš?“

„Dobře, Vaše Výsosti.“ Max trochu zakopl a málem vázu upustil. Když zas našel rovnováhu, srdečně se na prince usmál svými dřavými ústy. „Ten lék od madam Jillian mi zlepšil dýchání. Vůbec mi nechutná, ale ona říká, že ho musím brát dál.“

„Tak madam Jillian dobře poslouchej,“ nabádal ho Andreas.

Pěkně jízlivá ženská. Ale pokud jde o léčení, přesně ví, co dělá, a vždycky hned příběhne, když ji Andreas nechá zavolat. Navíc je diskrétní, což je taky k nezaplacení.

„Nebojte, budu, princí. Musím pořádně vyrůst a zesílit, abych se mohl stát mistrem světla jako vy.“ Dřív než ho Andreas stačil opravit a uvést ten titul na pravou míru, Max už zas spustil. „Takže ten velký test, který jste dělali, dopadl dobře? Chtěl jsem zajít nahoru a podívat se na to na vlastní oči, ale lady Jasmína mi zadala moc úkolů. Teprve když mi poručila, abych jí donesl tuhle vázu, dostal jsem se vůbec k oknu a podíval na město. Světla svítí. Jasně jako slunce! Takže to dopadlo dobře, ne?“

Max se zhluboka nadechl a Andreas se zasmál. „Ano, dopadlo to dobře. A jestli to bude fungovat takhle dobře i dál, mistři světla změní celý systém. S trochou štěstí nezůstane tuhle zimu ani jediná část města v noci potmě.“

Max si povzdychl a kopl svou novou botou do stěny. „Škoda, že jsem tam nebyl, abych to celé viděl.“

„A co kdybych tě vzal pak na hradby sám, aby ses na to mohl podívat?“

„Vážně? To by bylo...“ Ale jakmile pohlédl na vázu s jasmíny, posmutněl. „Jenže já ty kytky musím zanést lady Jasmíně hned, jinak dostanu pětadvacet ran holí přes záda.“

„Tak mi dej vědět, až ti dá lady Jasmína a její přátelé chvilku volna.“ Andreas ulomil konec jedné žluté větvičky. „A vyřiď jí, že princ Andreas vzkazuje, že ve srovnání s její krásou blednou i tyhle květiny.“

Max se zamračil. „To se holkám vážně líbí, když povídáte takové hlouposti?“

Andreas si vybavil den před pár týdny, který strávil spolu s lady Jasmínou v jejích komnatách. „Ano, Maxi. Vážně se jim to líbí. A teď už utíkej a moc nevyváděj. Nerad bych, aby tě z paláce hned vyhodili, když se mi tě sem podařilo dostat.“

„Bez obav, Vaše Výsosti,“ řekl Max, nedbale se uklonil a rozběhl se chodbou dál, přičemž málem vrazil do dvou velice mladých služtiček, které právě vyšly zpoza rohu. Ať už jim řekl cokoli, jedna z nich

zčervenala. Andreas se pousmál. Max se učí rychle. Výborně. Bude potřebovat všechen důvtip, aby se mu v paláci podařilo přežít. Max se za Andreasem ještě ohlédl, zvesela mu zasalutoval a zmizel.

Těžko uvěřit, že to je jen několik týdnů, kdy Maxe našel ležet polomrtvého ve strouze. Andreas si ho všiml, když se vracel z obhlídky rozvodů na vnějších hradbách. Chudák kluk už byl pod vrstvou vši té špíny málem celý modrý, když se k němu madam Jillian dostala.

Ale přestože mu její péče zjevně pomohla a on se očividně uzdravil, jeho rodina ho zpátky nechtěla. Mysleli si, že je posedlý ďáblem, pokaždé když dostal záchvat a nemohl popadnout dech. Pokud si můžou myslet něco takového, zuřil tehdy Andreas, tak si ho ani nezaslouží. Nemoc nenemoc, Max bude sloužit v paláci jako páže. A až na to bude dost starý, může začít Andreasovi dělat pobočníka. Byl rozhodnutý se postarat, aby měl Max nějaké místo. Stejně jako jeho matka a sestra se staraly o to, aby si Andreas udržel to své i přes to tajemství. Bylo to tak správně.

Než Andreas vystoupal po úzkém schodišti pro služebnictvo do třetího patra a došel ke dvoukřídłym dveřím mezonetových komnat svých rodičů, nemohl popadnout dech. Na několik minut se opřel o stěnu a čekal, až se mu hrudní koš opět roztáhne. Když začal zas volně dýchat, otřel si z čela pot a poupravit si kabát, aby pod ním skryl ty největší mastné skvrny na bílé košili. Pak zaklepal. A ani ne vteřinu nato Oben, matčin starý komorník, dveře z tmavého dřeva otevřel a Andreas vešel do místnosti, které se spolu s Carys snažili většinu dětství vyhýbat.

Od té doby už koberec na podlaze měnili několikrát, protože matka jaksi nemohla najít ten pravý. Tentokrát zkoušela žlutý. V pokoji stálo i několik lenošek a židlí s modrým sametovým polstrováním, které tam posledně nebyly. V době otcovy nepřítomnosti, jak tomu bylo dnes, bývala většina míst plná matčiných společnic, které tam pletly. Matka ráda věděla, co se v paláci proslýchá, a využívala ty nejpikantnější klepy, jak uznala za vhodné. Ale teď tam byli jen ona, Oben a ještě dvě komorné, které jí nalévaly čaj.

„Nechala sis mě zavolat, matko?“ odkašlal si Andreas. Její tmavě hnědé vlasy měly stejnou barvu jako ty jeho, ale její oči, ty byly jako ta nejtmavší čokoláda, naprosto odlišné od jeho lískooříškových. A zrovna teď plály hněvem. Příhodné, vzhledem k tomu, že na sobě měla rudé šaty. „Slovo *zavolat* implikuje, že jsem ti musela nařídit, abys mě navštívil, jako tvá královna. Jeden by skoro předpokládal, že kdyby to byla jen tvá matka, kdo zatoužil po tvé společnosti, zřejmě bys nepřišel.“

„Špatná volba slov. *Nechat si zavolat* nebylo vhodné,“ změnil taktiku. „Omlouvám se, matko. Samozřejmě, že ti rád budu dělat společnost.“

„Skutečně?“ Probodla ho pohledem, zamířila ke stolu a posadila se k němu. „Nemohla jsem si nevšimnout, že od té doby, co tvůj otec a bratr odjeli na inspekci vojsk, jsi mě dosud navštívil jen třikrát.“

„Měl jsem spoustu práce, matko,“ odpověděl Andreas, usadil se naproti královně a podal jí malou větvíčku jasmínu. „A navíc mi Micah řekl, že budeš trávit většinu času s Imogen. Povídal něco o svatebních přípravách a vybírání šatů. Což jsou činnosti, které se netěší mojí oblíbě.“

„Lady Imogen nepotřebuje mou asistenci. A pokud bude po mém, neohřeje se v paláci dost dlouho na to, aby se z ní stala budoucí královna.“ S těmi slovy k jasmínu přičichla, načež ho odložila na stůl. Pak se chopila šálku čaje a na jeden hlt ho celý vypila. Potom spokojeně vydechla a pokynula komorné, aby jí dolila. „Nedáš si se mnou, drahý?“

„Ne,“ odmítl Andreas a zakryl si svůj šálek dlaní. Ze sestřina vyprávění věděl, že před matčinými nápoji je třeba se mít na pozoru.

Královna na jeho ruku jen dlouze a nespokojeně zírala. Její mlčení bylo plné ohlušujícího znechucení. Když se na sebe Andreas podíval, pochopil proč.

To ta špína. Nejenom že ji měl zesponu na zápěstí, zažrala se mu dokonce i pod nehty.

Rychle se na matku co nejlehkovážněji usmál. „Omlouvám se za svůj vzhled. Zrovna jsem se chtěl umýt, když jsem dostal tvou zprávu.“

A dospěl jsem k závěru, že bude nejlepší, když tě nenechám čekat jen kvůli troše té špíny.“

Byla to trochu velká trocha špíny, ale v tu chvíli ho nenapadlo, že na množství taky záleží. „Tvůj otec má pravdu. Neměl bys pracovat jako prostí poddaní. Vypadáš pak jako jeden z nich. Lidé ke svým králům a královnám vzhlížejí, hledají v nich inspiraci. Zejména v dobách války. Hlínou za nehty nikoho neinspiruješ.“

Jeho matka zjevně ještě neměla tu čest s Maxem.

„Jsem si jistý, že jsi mě sem nezavolala, abys se mnou probírala špínu za nehty. Mluvila jsi o Imogen. Copak jste se vy dvě pohádaly?“

Královna se znovu dlouze napila a prohlížela si ho přes okraj šálku. Až konečně křehký hrneček odložila na podšálek a pokynula komorným, aby odešly. Jakmile za nimi zapadly dveře, naklonila se k Anreasovi. „Několikrát jsem Imogen požádala, aby se podívala do budoucnosti a řekla mi, co vidí. A víš, co mi tvrdí?“

„Ne.“ Poté, co mu Imogen dala dost jednoznačně najevo, aby se od ní držel dál, toho o jejich myšlenkách nebo o jejím srdci věděl jen velmi málo.

„Že nastane tma. A až se zas zvedne, před naším královstvím se otevrou dvě cesty a nedá se říct, která bude zvolena.“

„To mi zní dost podobně jako ty mystické žvásty, kterými se oháněl prorok Kheldin. A s jeho předpověďmi budoucnosti jsi byla vždycky spokojená.“

„Ti, kdo předpovídají budoucnost, jen hádají,“ okřikla ho matka, vstala ze židle a začala přecházet sem a tam po žlutém koberci.

„Ale proroci mají skutečnou moc. Jak jinak mi chceš vysvětlit, jak prorok Kheldin vždycky věděl, kam poposunout větrné mlýny tak, aby dokonale využívaly síly větru?“

Andreas hned napadly třeba pozorovací schopnosti mistrů světla spolu s další desítkou zcela logických vysvětlení, nechal si je však pro sebe. Jeho matka pevně věřila v magickou moc proroků, v jejich schop-

nost přivolat vítr, číst ve hvězdách a tím pádem i vidět do budoucnosti. Liboval si v tom, když ho poučovala o legendárním kořenu Artis a o tom, jak byl po celá staletí využíván k rozpoznávání proroků. Ačkoli pohádka to byla pěkná, Andreas prostě nedokázal uvěřit, že by kdokoli dokázal rozmlouvat s větrem, a už vůbec ne, že by někdo dokázal poznat budoucnost jen z toho, že dlouho zíral do noční oblohy.

Věřil jen tomu, co si mohl prohlédnout na vlastní oči.

Víra jeho matky byla však silná. Zvláště od toho Kheldinova proroctví, které učinil před Andreasovým a Carysiným narozením. Andreas žil celý život se strachem, že jeden ze čtyř tehdejších členů rady starších si na tu věštbu předpovězenou roky před jeho narozením vzpomene a podnikne proti němu nějaké kroky. A kdyby tu věštbu kdokoli z těch čtyř vyzradil, mohl by jeho tajemství odhalit i někdo další. A kdyby ho za to odsoudili, co pak? Andreas netoužil poznat, jaká temnota by následovala. Proto se usilovně držel mimo palác a dohled rady starších. Právě tak začalo jeho studium větrných mlýnů. V radě totiž našťěstí nezasedal nikdo, kdo by dbal na tělesný pohyb a chodil se procházet na hradby.

„Takže lady Imogen ti dala nahlédnout do budoucnosti a tobě se nelíbí, co viděla?“ chtěl si ujasnit Andreas. „To se mi skutečně nejeví jako oprávněná stížnost. Je to jako zlobit se na nebe, protože je občas plné mračen.“

„Ne,“ odušila jeho matka a došla ke stolku, aby si nalila další šálek čaje. „Jsem znepokojena, protože *to* je *vše*, co ta holka zatím viděla. Už šest týdnů ji průběžně žádám o nějaké proroctví, a ona mi opakuje to samé pořád dokola. Velice nerada to říkám, nicméně obávám se, že snoubenka tvého bratra je podvodnice.“

Andreas čekal další z matčiných výbuchů, jenže ona už si dál nestěžovala, jako většinou, ale začala jen pomalu usrkávat čaj, jako by vyčkávala, co jí na to řekne. Jenže co měl vlastně říct? Neuniklo mu něco? Potom, co na něj matka dlouho upřeně hleděla svými tmavými očima, si nervózně poposedl. „To je vše, matko?“

Královna praskla hrnečkem o stůl. „Jistěže ne. Copak ti nedochází, o čem tu mluvím? Pokud se s ní tvůj bratr ožení, ohrozí to celé království. Jsme ve válce. Jestliže nás vítr opustí a žarlisti v zimě zaútočí, Eden to výrazně oslabí, naši nepřátelé sešikují svá vojska a napadnou nás. A protože Imogen je tak neschopná, ani se o tom nedozvíme dřív, než budou už bušit na bránu. Musíš s tím něco udělat.“

„Já?“ nechápal Andreas a vstal. „Co bych s tím měl podle tebe dělat? Zamknout ji do Severní věže?“

To, jak se nad tím zamyslela a zavrtěla hlavou, Andream úplně vyděsilo. „To samozřejmě ne,“ odpověděla. „Micah si musí uvědomit, že svatbou s někým tak slabým by udělal ohromnou chybu. Ve válce s Addertonem jsme už roky. A když s našimi sousedy bojují i hradní stráž, nemůžeme posílat žádné jednotky na lov žarlistů. A teď máme mít ještě novou prorokyni, která nám nedokáže pomoci s ovládním větru, který potřebujeme k výrobě elektřiny, abychom tu zvěř udrželi za našimi branami. Tvůj bratr musí změnit směr. Než bude příliš pozdě.“

„Jenže Micah mě neposlechne.“ V posledních pár měsících skoro neposlouchal ani otce nebo radu. „A i kdyby, nemůže zbavit jmenovaného proroka funkce. Pravomoc poslat proroka na smrt a ustanovit jeho náhradníka má jen král.“ Což otec udělat stejně nemohl, protože kdyby se Imogen zbavil, vlastně by tím přiznal, že došlo k omylu.

„Pořád mě nechápeš, Andreasi.“ Královna přešla k oknu a rozhlédla se po tmě rozkládající se v podhradí. „Nežádám tě, aby sis s bratrem *promluvil*. Věř mi, že to už jsem zkoušela. Kdepak. Chci, abys mu nastínil, jak moc se v ní plete, způsobem, jakým to umíš jen *ty*.“

Andreas se zamračil. „Pořád si nejsem jistý, o co mě žádáš, matko.“

Královna se otočila od okna a zahleděla se mu do očí. „Nežádám tě o to jako tvá matka. Žádám tě o to jako tvá královna. Než se Micah vrátí z fronty, chci, abys s krásnou Imogen trávil co nejvíc času. Pověz jí třeba, že bys rád znal její názor na nějaké tvoje nové návrhy, nebo

cokoli, co myslíš, že by jí nejvíc zalichotilo. A pak jen využij ten talent, o kterém mi vypráví moje služby. U nich jsi prý slavil velké úspěchy. Přesvědč Imogen, aby udělala chybu, kterou jí tvůj bratr nebude moct odpustit.“

„Nenavrhujes mi tu snad...“ Jenže přesně to královna navrhovala. Stačilo se na ni jen podívat a bylo to naprosto jasné. Navrhovala *přesně* to, co naznačovala její slova. Jeho matka, jeho královna, mu poroučela, aby svedl snoubenku svého bratra.

Musel se opřít rukama o stůl. „Domnívám se, drahá máti, žeš vypila příliš moc čaje.“

Šlehl pohledem po Obenovi, ale jeho tvář byla prostá jakéhokoli výrazu. Za ta léta, která sloužil u královny, se stal expertem ve skrývání vlastních myšlenek.

„Teď odejdu a zapomenu, že jsme se o něčem podobném vůbec bavili,“ prohlásil Andreas raději dřív, než by se to zvrhlo ještě víc, což bylo těžké si vůbec představit.

„Nezapomeneš,“ trvala na svém královna a vrátila se od okna zpět k němu. „Nemůžeš zapomenout, protože já tě o to nežádám. Tohle je rozkaz. A pokud čekáš, že ti rada dovolí pokračovat v té tvé práci, kterou máš tak rád, uděláš, co ti nařizuji. A zatímco budeš plnit mou vůli, myslí na to, co bude s našimi větrnými mlýny, když je přestane pohánět vítr. Mysli na tu válku, do které nás tvůj otec vtáhl, aniž by se o tom s někým poradil. Můžeš si myslet cokoli, ale potřebujeme proroka, který pomůže našemu království přežít.“ Pak ho chytla za ruku a láskyplně se na něj podívala. „Tvá sestra a já jsme toho pro tebe tolik obětovaly. Je načase, abys taky ty něco obětoval pro nás.“

Ne. Nemohl splnit, co po něm chtěla.

Protože to už udělal.

Vzpomněl si na Imogen ve větrném mlýnu, ale dal si dobrý pozor, aby to na něm nebylo znát, a políbil matku na tvář. „Pokud to je vše, mám ještě schůzku.“

Královna si povzddechla. „Dobrá. Avšak brzy si zase promluvíme a já očekávám, že do té doby uděláš, co musíš, pro dobro našeho království.“

„Víš, že tě mám ráda,“ dodala ještě, když už se otočil k odchodu.

„Já vím.“ Pokaždé, když mu to řekla, rozechvělo se mu trochu srdce. Přes všechny její chyby ho měla skutečně ráda. Dokazovalo to už samo to, že ještě stále směl žít v paláci, ačkoli tím ohrožoval celou jejich budoucnost. „Taky tě mám rád.“

Jakmile za ním Oben zavřel dveře, Andreas se zastavil a opřel se o stěnu.

Svést Imogen.

Nic na světě by se mu nelíbilo víc. Tu noc, kterou spolu strávili, si přehrával v hlavě pořád dokola. To kvílení větru. Dotek její hebké ruky, když z ní vyloudil vzácný smích. Ten dotek byl jako hořící pochodeň, která nechala shořet zbytek světa, dokud nezbyla jen otáčející se kola mlýnů, vrzání převodů a ona.

Byla prorokyní. Jednou z těch podvodníků, kteří ohrožovali jeho život svými vymyšlenými věštbami. Jen pár dní předtím souhlasila, že se provdá za jeho bratra.

Ale Andreasovi to bylo jedno.

Její rty.

Její kůže.

Její plachý hlas a sklopené oči, které jako by ožívaly jen ve chvílích, kdy stanula na hradbách a mohla je zvednout k nebi. Nebo k němu.

Jenže si musela vzít Micaha, protože Micah ji chtěl, a co Micah chtěl, to taky dostal. Andreas ji hodlal začít nenávidět toho dne, kdy mu řekla, že jí Micah přikázal, aby s ním už nikdy znovu nezůstávala o samotě. Snažil se o to. Ale kdykoli ji viděl stát osamocenou na hradbách nebo krčící se pod přívalem Micahových kousavých příkazů, cítil nutkání sevřít ji v náručí a ochránit před vším zlým.

Vzhledem k tomu, že královna si na ni zasedla, nemohla si Imogen

získat všeobecnou důvěru snadno. A pokud její rozkaz nesplní on, pověří tím úkolem někoho jiného. Ostatně to možná už udělala.

Na tom mu nezáleželo.

Nehodlal se do toho plést. Imogen byla jen mladá dívka. A těch už měl nespočítaně. Copak na něj zrovna teď nečekala ve stájích jedna taková, která se nemohla dočkat, až mu bude moct splnit každé přání?

Andreas se naposledy ohlédl na dvoukřídlé dveře do komnat rodičů a zamířil ke schodům. Umyje se, převlékne a přinese Mirabelle nějaký dáreček, aby se na něj za to zpoždění příliš nezlobila. To by ho zbytečně zdržovalo od...

Andreas se zarazil.

Světla zablikala.

A najednou se všechno kolem propadlo do temnoty.

3.

Carys se úplně zatajil dech, když světla nahoře u velikého bílého vstupního schodiště zablikala jednou... pak podruhé... a pak zhasla docela. Na vteřinu všechno utichlo. A poté začali lidé křičet.

Carys se bleskurychle otočila a viděla, jak i reflektory na hradbách obepínajících město, které se rozkládalo hluboko pod ní, přestaly svítit do tmy.

„Výsosti, musíte se dostat do paláce,“ vykřikl ten zkušenější z jejích dvou stráží. Ten druhý jako by na schodech zkameněl. „Možná je to nějaký útok. Musíte jít.“

Útok? Carys mžourala do tmy. Lidé kolem nepřestávali křičet. Ale nerozezněly se žádné zvony, které by hlásily, že někdo ze stráží zahlédl nějakého nepřítele. Ovšem pokud skutečně šlo o útok, pak musela na jít Andrease.

Okamžitě.

Protože si s sebou do města nevzala své dýky, obrátila se k tomu strážnému, který stál pořád ještě na schodech jako solný sloup. Natáhla se k němu a servala mu z opasku lovecký nůž, který na něm měl zavěšený.

„Vaše Výsosti...“

„Potřebuju ho. Nikomu ani slovo, že jsem si ho vzala, jinak se ocitneš v první frontové linii a nikdo ti nebude ochotný krýt záda.“

„Ten nůž je váš, princezno. Nikomu to neřeknu. A neměl bych jít s vámi a hlídat vás?“

Carys pochybovala, že ten kluk by si dokázal poradit byt' jen s myškou, natož s tím, čeho se obával, že může číhat ve tmě. Ale obdivovala, že jeho oddanost povinnosti neustoupila jeho strachu z temnoty. „Měl bys jít za ostatními strážemi a střežit městské hradby. Chraň Zahradní město tak, jak jsi přísahal, a já ti slibuju, že za to budeš odměněn.“ Ten kluk na ni jen zíral, když se s těmi slovy otočila. „Tak běž,“ přikázala mu přes rameno. Pak si zvedla sukni a rozběhla se ke stínům halicím hlavní vchod do paláce.

„Honem dovnitř,“ zvolal někdo a Carys se musela začít prodírat mezi desítkami lidí tlačících se do paláce.

„Au.“ Když jí někdo šlápl na nohu, zakopla. „Přikazuju vám, abyste mi šli z cesty!“ vykřikla. Jakmile zaslechli její hlas, všichni kolem ní se rozprchlí jinam. Těhle výrazné výhodě se těšili všichni vydědenci. Rychle vyběhla poslední schody a vlétla dovnitř. V chodbě zpozorovala nějakého chlapce s pochodní v ruce. Popadla ho za rameno a dotáhla do jednoho z výklenků, kde mu pochodeň sebrala. „Zůstaň tady, dokud se světla znovu nerozsvítí. Kdyby se tě někdo vyptával, pověz mu, že jednáš na přímý rozkaz princezny Carys.“

Pak se otočila a rozběhla se chodbami, které se za celý její dosavadní život ještě nikdy nepropadly do takové tmy. I když třeba došlo k nějakému výpadku dole ve městě, palác vždycky zářil dál. Jen dnes ne. Proč?

Tu samou otázku si musel klást i Andreas. Určitě se bude chtít pokusit elektrinu znovu nahodit. Pokud to půjde, zamíří nejspíš rovnou na hradby. Musí tam za ním. Ten stres a vyčerpání by u něj mohly vyvolat záchvat a Andreas by ho ignoroval a nechal by všechno dojít až

tak daleko, že už by to nešlo skrýt. Pokud by se to stalo, pak už by nezáleželo na tom, jestli se k městské bráně ženou třeba všichni žarlisti z hor. Carys i Andreas by totiž byli ztraceni dávno před tím, než by jejich hordy stačily udeřit.

Carys běžela. Běžela chodbou směrem ke schodišti, o kterém věděla, že ho využívají mistři světla a stráže. Bylo příkré a úzké, osvětlené jen mihotavým světlem pochodní. Sukni si chytila tou samou rukou, ve které držela nůž, ve druhé ještě pevněji sevřela svou pochodeň a vydala se nahoru.

Jedno poschodí.

Druhé.

Třetí.

Čtvrté.

Dokud nevyběhla až ke dveřím vedoucím na hradby. Vynořila se venku ve tmě. Napravo od ní někdo křičel. A před ní taky. Na hradbách tancovaly plameny dalších pochodní planoucích ve větru, který dul čím dál silněji. Carys se rozběhla po kamenné dlažbě hledat své dvojče. Kde mohl být? Nůž svírala dál v pohotovosti, připravena ho použít při první známce nebezpečí.

Vtom jí poryv větru serval z hlavy kapuci pláště a zavál vlasy do obličeje. Otočila se a zamžourala na nejbližší větrný mlýn. Jeho lopatky se dál točily. Jako by si dělaly z té tmy legraci. Jako by si dělaly legraci z ní.

Najednou to na temném nebi zablikalo a světlo na nejvyšší věži začalo opět zářit. Ohromný kruh bílého světla osvětlující černou oblohu sálal jasněji a jasněji.

Na hradbách se ozval jásot, když se jeden po druhém začaly znovu rozsvěcet i reflektory na bílých hradbách. Carys odhodila svou pochodeň a rozběhla se k okraji, aby se mohla podívat na město. Ani to už se netopilo ve tmě. Bylo v bezpečí. Palác byl zajištěný. Ale co Andreas?

Honem schovala nůž hluboko do kapsy pláště, aby si ho nikdo v teď už opět jasně zářícím světle nevšiml, a rozběhla se ke skupince

mužů v šedém. Vítr začal vát snad ještě silněji. „Kde je princ Andreas?“ vykřikla. „Viděli jste ho někdo?“

Všichni se jí začali překvapeně klanět a vrtět hlavami. Ale nějaký starší muž stojící za nimi ukázal směrem k několika postavám, které kráčely směrem k nim. Tři z nich na sobě měly šedé pláště, jaké nosili mistři světla. A jedna ten dobře známý kabát se žlutými, modrými a bílými pruhy.

Andreas.

Usmíval se. Byl v pořádku.

Carys zavřela oči, zhluboka se nadechla, aby se trochu uklidnila, a vyrazila k němu. Jakmile si jí Andreas všiml, oddělil se od mistrů světla a rozběhl se po býlých kamenech k ní.

„Jsi v pořádku, Carys?“ Tmavé vlasy mu vlály kolem obličeje. Vítr začal vát jemněji, až se utišil docela.

„Ano. Jen mě vyděsila ta tma. Tak jsem šla sem, abych zjistila, co se stalo.“ Všude kolem pobíhali muži v kabátech a pláštích s různými nástroji v rukou. „A ty jsi taky v pořádku?“ Tvář měl zrudlou mrazem, ale dýchal pravidelně. Nevšimla si na něm žádných ze symptomů, které obvykle předcházely záchvatu. Ale stejně...

„Nic mi není,“ ujistil ji Andreas. „Nemusíš si se mnou dělat starosti.“

Což byla úleva, vzhledem k tomu, s čím všim si je dělat museli. „Víš, co způsobilo ten výpadek?“

Andreas popošel těsně k ní a opatrně se rozhlédl kolem. „Vypadá to, že někdo záměrně přerušil kabel k orbitalu,“ řekl jí potom.

„Jak? A proč?“ Dokonce ani královi nejzaprísáhlejší odpůrci by si netroufli poškodit rozvodový systém před zimou.

„Hádal bych, že sekerou. A proč, to netuším. Ale ať už to udělal kdokoli, věděl naprosto přesně, kde ten kabel přerušit, aby odřízl od elektřiny palác i celé město. Carys...“ Andreas přimhouřil oči. „Ten člověk využil té chyby v systému, o které jsem se před otcem tehdy zmiňoval.“

„Tě, kterou ti přikázal držet přede všemi v naprosté tajnosti?“

„Tě.“ Andreas se ohlédl na mistry, kteří horečně kontrolovali průtokoměry a spoustu dalších věcí, jimž Carys tak úplně nerozuměla.

Čemu ale rozuměla dokonale, byl otcův rozkaz. I tomu, jak velký bude jeho hněv, pokud dospěje k závěru, že Andreas ho úmyslně neposlechl.

Ty pravidelné týdenní schůzky jejich rodiny, na nichž otec trval, nebyly nikdy veselé. Začali s nimi, když bylo Micahovi osm, aby se postaral o to, že korunní princ bude dobře chápat celý rozsah královských povinností a že bude dobře připraven na život na trůnu. A matka zas trvala na tom, aby se jich od osmi let účastnili i Carys s Andreasem. Otec to dovolil, do diskuse je však zapojoval jen velice zřídka. Proto si s sebou nakonec Andreas začal nosit knihy a plány, aby měl během těch rodinných porad co dělat. Carys pochybovala o tom, že by si tehdy vůbec uvědomoval, že mluví nahlas, když si jen tak pro sebe zamumlal: „Tady je chyba.“

Jenže otec ho slyšel.

„Ty přerušuješ svého krále?“

„To ne, otče, Vaše Veličenstvo. Omlouvám se. Jen mě zarazilo něco, čeho jsem si všiml na jednom z plánků rozvodů elektřiny.“

Carys zatajila dech, když otec obrátil k Andreasovi svou pozornost.

„Nějaká chyba, říkal jsi?“

Andreasovi se úplně rozsvítily oči štěstím, že otce něčím zaujal. Král se o jeho práci s větrem téměř nezajímal.

Andreas před něj tehdy nadšeně rozložil ten plán a vysvětlil mu, o jakou chybu se jedná. Našel mezi rozvody totiž takové místo, které by způsobilo výpadek veškerých obvodů ve městě, kdyby ho někdo přerušil.

„Jakmile o tom povím mistrům světla, určitě to nějak spraví...“

„Nepovíš jim o tom.“

„Ale...“

„Už nikdy o tom nebudeš mluvit. S nikým,“ poručil mu otec.

„Ale Vaše Veličenstvo...“, Andreas se zhluboka nadechl. „Bezpečnost království přece závisí na světlech na městských hradbách.“

„A na přesvědčení, že veškerá opatření, která jsme *my* zavedli, nemají žádnou chybu. Tři čtvrtiny našich vojáků bojuje nebo už padlo ve válce s Addertonem. Páni všech sedmi krajů už sice poslali nové rekruty, ale těm chybí výcvik a žarlisti se množí rychleji než kdykoli předtím. Jediná věc, která brání tomu, aby vypukla všeobecná panika, je víra, že světla udrží tmu za hradbami. I ty sebemenší zvěsti o nějakých *chybách* tu víru rozdrtí a veškerá naše moc nad městem se v mžiku rozplyne jak pára nad hrncem.“

„Ale když to opravíme...“

„Tak začnou kolovat zvěsti o *dalších* chybách, o problémech, které jsme třeba ještě ani neodhalili, o naší nekompetentnosti! Zbývající členové rodu Bastianů mají u dvora jistě lidi, kteří jsou připraveni začít rozsévat nedůvěru, která se bude šířit jako lesní požár. Počty našich stráží jsou zoufale nízké a oni jen čekají na vhodnou příležitost pokusit se znovu uchvátit trůn. A nebude to můj vlastní syn, kdo jim takovou příležitost dá! Samozřejmě pokud se konečně nerozhodl zaujmout své právoplatné místo ve vedení vojáků. V takovém případě sem mistry světa nechám ihned povolát a okamžitě s nimi tu věc proberu.“

Carys nezapomněla, jak těžké pro Andrease tehdy bylo se rozhodnout, než zavrtěl hlavou. „Slibuju, že už se o tom nikomu nikdy nezmíním, můj králi.“

„Andreasi,“ zatřásla s ním, když se jí odmítal podívat do očí. „O té chybě, kterou jsi našel, jsi přece nikomu neřekl. Nebo ano?“ Když jí neodpovídal, popadla ho za paži a zaryla mu do ní nehty. „Andreasi. Podívej se na mě. Tys o tom někomu řekl, přestože ti to král zakázal?“

„Ne tak docela.“

„Andreasi!“ Carys se rozhlédla kolem. Mezi mistry světa a jejich učni už pobíhali i členové dvora a strážé. Všichni, kteří se před chvílí topili ve tmě, teď chtěli uspokojit svou zvědavost a zjistit, co se stalo.

Zvuk otáčení lopatek větrných mlýnů toho přehlušil hodně, ale když se teď vítr utiřil, nedal se soukromý rozhovor už tak snadno přeslechnout.

„Pojď se mnou.“

Carys dělala, že se snaží nepřekážet opravám, a zatáhla Andrease k patě nejbližší hradní věže, kde stáli přímo pod jedním z masivních mlýnů. V tom místě byl zvuk lopatek a vrzání různých převodů nejhlasitější a zároveň tak mohli zůstat všem na očích. Že pod lampou je největší tma, byla jedna z prvních věcí, které se Carys během života u dvora naučila.

Postavila se zády ke stěně, aby viděla, kdyby je někdo chtěl náhodou začít poslouchat. „Tak mluv,“ sykla na Andrease. „Jak konkrétně myslíš, žeš to nikomu *ne tak docela* neřekl?“

„Nic jsem neudělal,“ bránil se Andreas a vytrhl se jí. „Není to moje vina.“

Což znamenalo, že byl přesvědčený o pravém opaku. Zнала ho. Poznala mu na očích, když lhal.

„Existuje spousta věcí, které nejsou naše vina, Andreasi, ovšem s nimiž se musíme nějak vypořádat.“ Pokud to ještě nevěděl, pak byli ve větším maléru, než se obávala. „Takže protože jsi o té chybě *ne tak docela* nikomu neřekl, co přesně jsi vlastně *tak docela* řekl?“

Andreas se zhluboka nadechl a podíval se na město dole pod nimi. „No, začal jsem se vyptávat. Věděl jsem, že moje otázky nakonec mistry světla navedou, aby si té chyby všimli sami. Technicky vzato jsem rozkaz Jeho Veličenstva uposlechl.“

„Odkdy se otec zajímá o technické detaily?“

„Podívej, existoval tu závažný problém. Chtěl jsem ho pomoci napravit. Není to přesně to, co mají členové královské rodiny dělat? Nemáme se starat o bezpečí a blaho lidí, kterým vládneme?“ Andreas jí ani nedal čas odpovědět. „Myslel jsem, že kdyby na to mistři světla přišli sami a přednesli to radě starších, vypadalo by to jako jakákoli

běžná záležitost, kterou chtějí schválit. A že když už beztak dělají spoustu menších úprav, abychom se připravili na zimu, nikdo nebude mít důvod začít si šuškat o nějakých chybách v systému. Proto jsem taky chtěl, aby otestovali ten nový kabel, který jsem dnes dokončil.“

„Dnes.“ Carys se pokusila vybavit si detaily bratrova nového návrhu. Šlo o nějaký nový typ kabelu, který snad lépe vedl elektřinu. „Já myslela, že mistři s testováním toho tvého nového návrhu počkají, až se král vrátí z fronty.“

„To taky měli, ale když dorazil ten posel se zprávou, že se otec s Micahem zpozdí, mistr Triden se rozhodl udělat to hned. Tak bychom byli připraveni změny rovnou začít zavádět, kdyby s tím otec a rada starších souhlasili.“

Rada starších.

Carys koutkem oka zahlédla na druhé straně hradeb nepřehlédnutelný modrý plášť s výrazným, rudě vyšitým písmenem C. To C znamenalo ctnost. A v kraji Bisog považovali za ctnost sílu. Ani nepotřebovala vidět ten železný pařát nebo špičatý bílý vous, aby v tom muži, který se zrovna vyptával mistrů světla, poznala vedoucího rady starších, Cestruma.

Rada starších. Jaký mohla mít na tomhle všem zájem?

Andreas ji chytil za ruku a usmál se na ni. „Podívej, kdybychom se tady bavili o lidech u dvora, možná bych měl taky pochybnosti. Ale my se tu bavíme o mistru Tridenovi a o Řádu světla. Ti neintrikují, ani nepletichaří. Soustředí se čistě na blížící se zimu a na to, aby se postarali o to, že nás světla nezklamou, až je budeme nejvíc potřebovat.“

„Ale s mistry spolupracují i další. Kováři, provazníci a spousty učňů. Ne všichni rostou pro šedou uniformu. A ti by už mohli sledovat nějaké vlastní zájmy.“

Všichni měli nějaké vlastní zájmy, a tak když člověk po něčem dostatečně toužil, pramálo mu sešlo na ceně.